

Obustava rada u fabrici GIR: Odgovor radnika na višemesečne neisplaćene zarade

U fabrici nameštaja GIR u Kraljevu poslednjih dana ugašene su mašine za proizvodnju. Isključili su ih radnici 20. februara kao odgovor na neisplaćene zarade nekima dva, a nekima i tri meseca, većini od decembra. Preko 600 radnika živi na ivici egzistencije, a parazitske gazde to naravno ni najmanje ne interesuje, štaviše iz godine u godinu se otpušta sve veći broj radnika u fabrikama, pa je tako samo u 2025. u fabrikama u Srbiji dobilo otkaz 6000 radnika.

Radnicima se govore opšta mesta i razni izgovori za neisplaćene zarade i otpuštanja koji se svode na to da za njih nema novca, ali im se ne govori zbog čega ga zapravo nema. Osnovna logika kapitaliste je da što je više moguće uveća profit ili smanji njegov gubitak. To je najlakše uraditi nauštrb džepova radnika. Zašto bi gazda trpeo gubitke svoje firme, kad može da ukrade i mrvice koje baci radnicima da te gubitke nadomesti.

Tako gazde u ovom slučaju kao izgovor predstavljaju smanjenje porudžbina kao posledice globalne ekonomske krize zbog rata u Ukrajini: rata koji je upravo vladajuća klasa pokrenula kao borbu interesa njenih suprotstavljenih delova, znajući da od sankcija, uključujući i u ovom slučaju, trpi isključivo radnička klasa.

Ipak, radnici ne ćute. Pobunili su se i pored pretnji da moraju da odustanu od tih plata da firma ne bi otišla u stečaj. Osim obustave rada, isključivanja mašina za rad, organizovali su i protest ispred Skupštine Kraljeva. Tokom tog

skupa je delegate radnika na sastanak primio gradonačelnik Kraljeva. On je nakon protesta za medije izjavio da se ne sme dozvoliti i da ga je strah da će se ponoviti masovno otpuštanje radnika kao u Magnohromu, Fabrici vagona, Kablaru, Jasenu, Autotransportu, Trgoprometu i Voćaru s blagoslovom kriminalnog kapitalističkog režima nakon Petog oktobra sličnog današnjoj SNS vlasti, što je Ružica Đinđić ispravno primetila, rekavši da je Vučić isti njen Zoran.

Ovog buržoaskog eksponenta, gradonačelnika Kraljeva, naravno da je strah, samo definitivno ne od toga kako će radnici živeti, nego upravo od odgovora na kapitalističku pljačku kakav su radnici pružili poslednjih dana. Činjenica da ga je strah upravo govori o snazi radničkog organizovanja, slično kao što se vrh vlasti plašio da eksplicitno upotrebi represivni aparat u prvih nekoliko meseci studentskog direktno-demokratskog pokreta. Mi kao anarho-komunisti se nadamo da će što pre postojati masovni revolucionarni horizontalno organizovani pokret pred čijom će snagom samoorganizovanog radništva i seljaštva vladajuća klasa širom sveta drhtati.